

Alte Drucke

APOLOGIA || FRANCISCI || MONTANI PRO SOCIETATE || IESV IN GALLIA. || CONTRA ANTONII ARNALDI || Aduocati Parisiensis Philippicam. || Ex Gallico in ...

Richeome, Louis

Cracoviae, 1597

Caput XXII.

Nutzungsbedingungen

Die Digitalisate des Francke-Portals sind urheberrechtlich geschützt. Sie dürfen für wissenschaftliche und private Zwecke heruntergeladen und ausgedruckt werden. Vorhandene Herkunftsbezeichnungen dürfen dabei nicht entfernt werden.

Eine kommerzielle oder institutionelle Nutzung oder Veröffentlichung dieser Inhalte ist ohne vorheriges schriftliches Einverständnis des Studienzentrums August Hermann Francke der Franckeschen Stiftungen nicht gestattet, das ggf. auf weitere Institutionen als Rechteinhaber verweist. Für die Veröffentlichung der Digitalisate können gemäß der Gebührenordnung der Franckeschen Stiftungen Entgelte erhoben werden.

Zur Erteilung einer Veröffentlichungsgenehmigung wenden Sie sich bitte an die Leiterin des Studienzentrums, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

Terms of use

All digital documents of the Francke-Portal are protected by copyright. They may be downloaded and printed only for non-commercial educational, research and private purposes. Attached provenance marks may not be removed.

Commercial or institutional use or publication of these digital documents in printed or digital form is not allowed without obtaining prior written permission by the Study Center August Hermann Francke of the Francke Foundations which can refer to other institutions as right holders. If digital documents are published, the Study Center is entitled to charge a fee in accordance with the scale of charges of the Francke Foundations.

For reproduction requests and permissions, please contact the head of the Study Center, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

urn:nbn:de:gbv:ha33-1-154864

¶ Kemnit. 2. sti instrumentum, quo oues ægre & morbosæ curantur, & parte exā. pag. deuiæ palantesq; reducuntur, instrumentum dæmoni eiusq; 852. ¶ illyri- satellitibus tam inuisum, quam vtile Christianis; teque ad eus Cct. 1. & 2. bacchandum & rabiosè vociferandum impellit, vt Confessiones in odium & contemptum adducas. Sed impius & blasphemus es in Deum, licet Iesuitæ tales essent, quales tu nobis mendaci stilo depingis. Nam cum Sacramentorum vis & veritas vis & veritas minimè pendeat ex bonitate Ministrorum, sed non pendet à ex Deo, qui ea instituit, fieri non potest, vt malitiâ Ministro- Ministro bono rum mala efficiantur. Quapropter quicunq; ea vocat *impia*, uel malo. *impie* diuina Mysteria traducit. Potestne Baptismus vocari *impius*, quia cum impius aliquis administrauit; aut Sacramentum altaris *impium*, eò quod improbus illud confecit, aut eo abusus fuit; aut sacra Scriptura *impia*, quod aliquis hæreticus eam legit, aut exposuit?

Sacramentorū
vis & ueritas
non pendet à
Ministro bono
uel malo.
1. Cor. 1.
Concil. Trid.
sess. 7. de Sa-
cram. cap. 12.
Nazian. or. in
Bapt. August.
contra Cres. li.
4. c. 10. & li.
4. contra Do-
nat. cap. 4.
De Iesuitarum
in Galliam ad-
uentu.

CAPUT XXII.

De Iesuitarum in Galliam aduentu.

Confessionibus Iesuitarum transis ad ipsorum in Galliam aduentum. Non venerunt, inquis in Galliam, explicatis vexillis. Utinam vel semel veritas te respiceret, vel potius tu illam. Poterântne in Galliam venire, & in ea manifestiùs viuere, quam scholas publicas aperiendo, concionando, viuendo cum aliis eiusdem regionis incolis, docendo, cumq; tuis Præceptoribus Ministris disputando in oculis Regum, Parlamentorum, Vniuersitatum, Magistratum urbium, & totius orbis? Estne hoc cuniculis, & clanculum agere, ac non potiùs vexillis voluntibus aduentare? Nonne hoc est venire nō tantum tympano pulsato, sed etiam adhibitis fistulæ modulis clangentibus tubis, thoracè ahenò corpori circumdato, manuq; armata,

Nō irrepsērunt
clam in Galliā.

mata,

mata & instar aciei, conflictum iamiam expectantis? Adeo apertè & luce palam venerunt, vt ab omnibus sint visi, vel potius inuasi & oppugnati; vt proinde necessarium fuerit virtute & patientia egregiè tectos & munitos esse, vt imperterrito pectore sustinerent primam hostium impressionem Parisiis in illos factam Anno M. D. L X I V. simul atq; in Vrbe pedem posuerunt, eo videlicet tempore, quo tantus ciuium & optimatum numerus sese ignotis adhuc opposuit; quando decem Aduocati, nomine & loco decem diuersorum ORDinum & Statuum, Ecclesiasticorum simul & politicorum, iisdem, lite intentata, diem dixerunt, & illi quidem non ex vulgi face, sed totius vrbis & Vniuersitatis facilè primi. Quando Cardinales, Episcopi & Abbates, Gubernatores, Scabini, seu consules, Rector, Sorbona, Facultates, Xenodochia, imò etiam Ordines Mendicantium conuenerunt, quidam bono fine, vt discerent, quinam essent Iesuite; alii inuidia & odio, tibi similes, vt ex Gallia pellerentur; quando theatra, Comœdiæ & Tragœdiæ, mimicæ actiones & declamationes non aliud tonabant quàm calumnias: ridebant, accusabant nomen, vestes, actionesq; Iesuitarum; quando per Vniuersitatis vicos & compita iter facere nequibant, nisi insanis clamoribus & sibilis excepti, nec extra urbem pedem efferre, quin verberibus malè multarentur: fuitq; iste impetus tam acer, & tam violenta oppugnatio, vt eius fama per totam Europam manaret.

Neque vlla vnquam causa tantoperè in Senatu agitata, neque tanta contentione publicè acta, neque accuratiùs examinata, & iudicii quasi trutina expensa fuit; vt ne aurum quidem in mediis flammis ita probari possit, sicut de Iesuitis Lutetiæ periculum sumptum est. Sed deus, qui tanquam præses consilia Iudicum moderatur & regit, insontiumque patrociniū suscipit, etiam Catholico illi & sacro Senatui

pro

Persecutio Parisiis in Iesuitis excitata.

pro Iesuitarum causa adstitit; ut non modo sententiam contra illos non pronunciaret, sed ex illo temporis puncto patrem & protectorem Societati sese praeberit: idemque Deus Iesuitarum patientiam tam copiose remuneravit & compensavit; ut illud ipsum, quod perniciem allaturum videbatur, causa salutis fuerit. Nam persecutio & exagitatio adeo formidabilis, oculos mundo aperuit, ut clare intelligeretur, quinam essent Iesuitae, quae illorum viuendi ratio & norma, quae virtutes; eademque aduersitas Iesuitis apud omnes probos, infimos, medios, summos, insignem beneuolentiam & amorem conciliauit, & nominatim apud Dominum de Thou, ^{Thou, supremum} grauem illum, doctum, & pietate illustrem virum, tunc ^{praeses Parisiis,} Commisarii Regii summum Praesidem; qui eo maiorem ipsis nauauit operam, quod certiùs cognouit, quantum utilitatis labore suo Reipublicae Catholicae & Gallicanae afferrent. Et ut haec tanquam vera persuadeam, alio testimonio non egeo, quam temporis illius repetita memoria, & conscientia eorum, qui haec coram spectarunt, quorum non pauci adhuc superstites. Neque in vlla Galliae ciuitate sedem fixerunt Iesuitae, in qua multis experimentis iisque arduis & difficultate plenis non sint tentati & explorati. Sed ex his fluctibus incolumes semper emerferunt; idque vel patientiae & animi aequitate rebus aduersis, vel praestanti pietate rebus prosperis.

C A P V T XXIII.

Quid intelligat Arnaldus nomine coniurationis Hispanicae.

CONSIDERA iam, qua conscientia & fronte dicere ausus sis, Iesuitas clanculum in Galliam irrepsisse, neque vexillis explicatis intrasse. Os tuum hoc loco veremendax, impudens, iniuriosum, & haeticum nominaue-